

Vannak jelek

Itt minden változatlan. Szomorú csendélet a gurulós asztalon, Dorka szuszog, a gépek pittyegnek körülötte. Azt mondják, talán beszűrődnek hozzá a hangok. Az emberi beszéd, a nővérek kiáltozása, a madár csiripelés, a légkondicionáló zúgása, a takarítóeszközök zörgése, az edénycsörömpölés, a vészjelző, a relaxa, a kávéfőző. Mindenféle zaj. Amikor itt vagyok, beszélök hozzá. Elmondom, mi történt velem, de Zsófi-ról hallgatok. Annak is eljön az ideje. Versek-et olvasok neki, bekezdéseket a regényekből, amiket a szobájában találtam. Minden olyan hírt felolvasok, amiben lovak vagy madarak szerepelnek. Amiben megtestesül az önzetlenség és a szolidaritás. Dorka mindig így mondja, önzetlenség és szolidaritás. Felolvasom a barátaitól kapott üzeneteit is, közben megremeg a hangom. Mintha csak most ismerném meg a saját lányomat, ezekből az üzenetekből. Milyen apa vagyok. Visszavárják a jógás csoportba, a felépülése miatt izgulnak a kollégái, mások imádkoznak érte. Milyen sokféle ember szereti a lányomat. Az egyik barátnője alig várja, hogy folytassák az adománygyűjtést, a másik újra bokszolna vele. Senkinek sem válaszolok, de náluk az jelenik meg, hogy Dorka látta az üzenetüket. Alig ismerek valakit a barátai közül, csupa idegen. Azt sem tudom, melyikük az udvarlója, pedig nemrég beszélt róla. Hirtelen az egész világ idegennek tűnik. Hogyan tud megváltozni minden egy pillanat alatt. Vagy már rég megváltozott, csak én nem vettem észre.

Befejezem a felolvasást, és közelebb húzódok Dorkához. A lábammal véletlenül meglököm a kisszekrényt, hangosan megcsikordul. A lányom kezét szorongatom, langyos, a bőre száraz. Hanyatt fekszik a vaságyon, a mellkasa minden lélegzetvételnél lassan megemelkedik, majd lesüllyed. Húsz évvel ezelőtt ültem utoljára a kórházi ágya mellett, amikor a bicikliküllő kivágott egy darabot a bokájából. A nyusziját szorongatva aludt el, másnap Csilla vitt neki eperfagyit. Most hetek óta fekszik itt csukott szemmel. A szeme sötétzöld, tudom. A haja világosbarna, megsimogatom. Mint a selyem. Gumicsövek lógnak ki az orrából, ezek nélkül akár meg is fulladhatna. A főorvos szerint nincs tudatánál, de vannak jelek, amelyek alapján reménykedhetünk a felépülésében. Mintha papírból olvasta volna fel ezeket a szavakat. Később láttam, ahogy káromkodva ütögeti a kávégép oldalát. Vannak jelek. Talán illatokat is érez, talán felfogja a szavak értelmét, talán álmodik, talán csak lebeg valahol öntudatlanul. Nincsenek támpontok. Lassan három hét telt el a baleset óta, és az interneten azt olvastam, hogy négy hónap után a teljes felépülés esélye már csak tizenöt százalék. De az is lehet, hogy váratlanul kinyitja a szemét, talán éppen akkor, amikor beszélök hozzá. Hirtelen csörömpölés hallatszik a folyosóról, nyikorgás, klumpacsattogás. A nővérek az ételszállító kocsikat tologatják, közben úgy viháncolnak, mintha ez nem kórház lenne, hanem diszkó. Legközelebb a gerillakertészetről mesélek neked, ígérem. Anna szerint Dorka mostanában azt

tervezgette, hogy virágokat ültet a ház előtti kátyúkba. Lassan elengedem a kezét, megpuszílom az ujjait, amelyekről még mindig nem kopott le teljesen a sötétzöld festék. Körömlakklemosót is hozok. Feltápáskodom a műanyag székről, vigyáz magadra, kicsim. Egy pillanatra úgy tűnik, mintha megremegnének az ajkai.

*

A kórház előtti parkolóban rendőrautók állnak, bekapcsolt villogókkal, eltorlaszolják a város felé vezető sávot. A buszmegálló üres, az emberek a főbejáratnál gyűlnek össze. A virágbolt előtt pufidzsekis nők ácsorognak, a festék lenőtt a hajukról, köhécselve fújják ki a füstöt. A buszsofőrök elfásult tekintettel szorongatják a kormányt. Meglódul a sávom, a parkoló túlsó oldalán, a lottózónál találok helyet. Mindenki pusmog, egy nagy ütközést emleget. Gyalog indulok el a kórház főbejárata felé. A portás már ismer, de csak egykedvűen biccent, amikor ráköszönök. Mentősök, ápolók, bábéskodók állnak a felborult grillcsirkés bódé mellett. Az aszfalt véres, a sötétszürke Audi beleállt a lámpaoszlopba, a hullaszállító kocsit a járdán parkol, a földön halványszürke fémkoporsó. Mintha senki sem merné megközelíteni. Hatalmas csattanás volt, hatalmas. A portás mellém lép, rágyújt egy cigarettára. A lehelete hagymaszagú, az eső csöpögni kezd.

Anna még a holttestet is látta. Húsz perccel korábban érkezett, azóta Dorkának mesél. Leülök mellé, megfogom a kezét, még mindig reszket. Tizennyolc éves lehetett, azt mondják, be volt drogozva, suttogja, a tekintete élettelen, hideg. Ennyi mindenre nem lehetünk felkészülve. Előveszem a fotókat a borítékból, együtt nézegetjük őket Annával, Dorka az Adrián, Erdélyben, sítáborban, farsangi jelmezben. Harmadikban telefonfülkének öltöztettük, imádta. Néhány képen rajta van Anna, és rajta vagyok én is. Csillával állunk a karácsonyfa előtt, Csilla egy csokoládészínű habcsókba harap, a derekam körül hulahoppkarikát tartok. Elhoztam azt a fényképet is, amit Csilla küldött Dorkának Norvégiából, megtaláltam az albérletében. Egy fjordnál szelfizett, a háta mögött sziklafalak és kardszárnyú delfinek. Hét év telt el azóta. Semmit sem tudok róla.

Dorka ugyanúgy fekszik az ágyon, mint amikor behozták ide. Felhangosítom a telefonomat, pedig tilos. Talán az ismerős dallamok segítenek, a főorvos is ezt javasolta. Mindent megteszünk. Anna a felfekvés elleni párnát igazgatja, én a gépeket bámulom, szívritmus, hullámok, kapcsolók, ledek, vibrálás, bűgás, pittyegés. Megőrülök. Az ablakpárkányra leszáll egy rigó, hangosan csetteg. Nemsokára jön a gyógytornász, behúzza a függönyt, és mozgatni kezdi Dorka elernyedtestét. Nem akarom látni. Mindent megteszünk, hívogatjuk az ismerőseinket, orvosokkal beszélünk. Az orvosok szerint egyelőre nincs szállítható állapotban. Állapot. Egy életre meggyűlöltem ezt a szót. Dorka három hete fekszik ebben a szobában, és azóta ketten haltak meg mellette. Az egyik néha motyogott valamit, de senki sem értette. A másikra rá sem mertem nézni. Fényképek a falon, a háttérben szól a *Hello Spaceboy*, Anna közelebb húzódik a vaságyhoz, a szék megnyikordul alatta. Cirógatja Dorka kezét. Hogyan tudnék én is ennyire megbékélni.

*

Laphroaig, mondanom sem kell. A pultost Zalánnak hívják, földrajz szakra jár, és rögbizik. Bírom a zenei ízlését, jó számokat mutat. Söröskorsókat mosogat, elkészít egy koktélt, közben Tame Impala szól a Shazam szerint. Hasznos program, a diákok tették fel a telefonomra. Zalán összerosolyog a kolléganőivel. Velem is kedvesek, de rám máshogy mosolyognak, van köztünk vagy harminc év. Nem is tudom, miért beszéltem Zalánnak Zsófiról. Hogy mit akartam ezzel. Forgatom a kristály poharat, kaleidoszkópként szórja szét a fényeket. A hosszúkás pultnál én vagyok az utolsó vendég. Beugrik, hogy valamelyik este a szőke pultoslánynak is áradoztam róla. Arról beszéltem, hová akarom elvinni jövő nyáron. Szerinte a tenger a legjobb ötlet, ha jól emlékszem, biztatott. Mit gondolhatnak rólam. Ide járok ötvenhárom évesen, hogy hülyét csináljak magamból. Előhúzó a zsebemből a telefonomat, és elolvasom az üzenetet, amit hajnalban írtam Zsófinak. ✓ Láttá: 08:22.

Szétterülő, halványsárga, tompa fény. Farácszat, a lambéria bordázott felülete. A beépített szekrény. Ébren vagyok vagy álmodom, nem tudom, melyik. Csúszik a járda, nyákos minden, a korlátba kapaszkodom, csúszik. Kapaszkodom. Egyik lábam a másik után. Pislákoló fények, zörög a kulcsosomó, szorul a kulcslyuk, nyikorog a kilincs, a szekrény fogantyúja körbeforog, körbeforog velem a világ, ébren vagyok. Soha nem láttam még ilyen szögből, ilyen ferdén a lambéria rácsozatát. Mintha nem is az én beépített szekrényem lenne a hálószobában. Lehunyom a szemem, minden fekete, fekete, süppedek, amíg össze nem rándul a lábam, és megint felriadok. Halványsárga, tompa fény, az éjjeli lámpa égve maradt. Hunyorgok, megpróbálom kinyitni a szememet, de a fejem lehanyatlik. Villanások, a műszerek jelzőfényei, a telefon üzenetjelzője. Az ébresztőóra ketyeg, próbálok ellenállni az álomba ringató ritmusnak. Nem tudom, hogyan, de felülök az ágyon, kezembe veszem a telefonomat. Képtelen vagyok kinyitni a szememet, de azt látom, hogy Rákóczi-túrós, és nem kocka, hanem híd. Elgyengülök, a szememben zselészerű fehérjényúlványok úsznak. Ugrándoznak. A lambéria rácsozata ferde, nem ismerem rá. Nem ismerem rá semmire, de világos, hogy mindennek vége. Jéghideg, dermesztő magány, az örület határán. Egy pillanat, amiben minden ragyogóan tiszta és éles. Ilyennek képzelem a halált. Elementáris rádöbbenésnek, amikor minden érzés kitisztul. Az érzés, hogy már semmit sem tudunk jóvátenni. Nem marad más, csak valami furcsa, örök csend. Teljesen egyedül vagyunk. Félek, hogy tényleg megtébolyodom. A lambéria ferde rácsozata. Megrázom a fejem, menekülök előle. Keresem a kék fényt, de nincs új üzenet. Nincs semmi, és nem is lesz. Rákóczi, túrós, kocka, bicikliztem, hangulatfelvétel, huszonnégy, kilométer, neked, üres szavak. A guruló asztal üres, megettem a hálós mandarint, megittam a baracklét. Üres a macskás notesz, senki sem írt bele, nincs mit. Vörösen pulzáló ledfények, egyre lassabban hullámozó szinuszgörbék, egy vasszekrény megcsikordulása.

*

Valaki folyamatosan a szemüreg mögé gyűri a sötétet. Hajnalodik. Valahol kétszáz wattos lámpafényben izzanak a csupasz falak. Becsukom a vékony, szürke könyvet. Keresem a kék fényt, de a telefonom csak egy sötét, szürke, mozdulatlan tömb az éjjeliszekrényen. Tompa, narancssárga reggel, a redőny lamellái között átfúrja magát az őszi végi fény. A lambéria rácsozata ferde, éppen olyan, mint máskor, de még emlékszem az éjszakára. Újra elolvasom a saját üzenetemet. Repe-deznek benne a szavak, nincs benne semmi, ami igaz lenne. Nem én vagyok az. A gőzölgő kávé fölött ülök, Zsófi nem válaszol. Láta tegnap, nyolchuszonkettőkor, kívülről tudom. Az a néhány találkozás. Nem nézett vissza a ház sarkából, amikor legutóbb hazavittem. Azelőtt mindig visszanézett. Ültünk a tónál, a benzinkút parkolójában, a kávézó leghátsó asztalánál. Minden pillanatban arra kellett figyelnem, nehogy megbántsam valamivel. Hogy ne úgy nézzek, ne úgy beszéljek. Felzaklatta, amikor a karórámra néztem, de nem hitte el, hogy az együtt töltött perceket számolom. Te csak szórakozol velem.

Megpróbálom magamba gyűrni a zabkását, de csak az alpakkákat bámulom a vászonerítőn. A terítőt Anna vette az Aldiban, állandóan oda járt, a végén engem is rászoktatott, pedig gyűlölök vásárolni. Sok mindent megteszünk azért, akit szeretünk. Kevergetem a mézes zabkását, mostanában nem tudok enni, nem tudok aludni. Csak lapozgatom a szürke kötetet. Misi bácsi volt apám egyik legjobb barátja, néha előveszem a verseit. Állandóan cigarettázott, még most is fel tudom idézni azt a csípős szagot. Dorka naplója ugyanolyan szürke, mint ez a verseskötet. A Golfból került elő, de még csak átlapoztam. Nem akarom elolvasni, Dorka utálta, ha kutakodtunk a dolgai között. Utálta, kutakodtunk, egyre többször emlegetem múlt időben. Ilyenkor megállok, valami ugrál, zakatol bennem, szeretném visszafordítani az időt, nem akarom hallani a saját igeidőmet. Dorka utálja, ha kutakodunk, jelenidőben. Soha nem akarom elolvasni a naplóját, ha elolvasnám, az azt jelentené, hogy Dorka nincs többé. Az én naplóm nagyméretű, világoskék. Múlt héten vettem egy spirálfüzetet. Mindkét oldaláról elkezdtem, az egyik Dorkáé, a másik Zsófié, mindent feljegyzek velük kapcsolatban. Ahhoz egyelőre nincs elég erőm, hogy visszaolvassam a saját bejegyzéseimet, csak írok, írok és írok.

*

Csikorogva nyílik a nehéz vaskapu, az ajtószárny végigkaristolja a betont. A veranda előtt téglák hevernek, ezekkel támasztottuk ki a kaput. A gazzal benőtt udvaron gyümölcsfák, kövekből kirakott ösvények, halmokban áll a dió. Felszedek egyet a földről, összetöröm, megkóstolom. Gyerekkoromban jobban ízlett. Öt éve áll üresen a ház, üresek a tyűkktrecek és a kecskeólak. Bokrok nőttek a verandán, a téglák közötti repedésekből gyom tört elő. A régi szekrény oldalát süti a nap és veri az eső. Évek óta nem merem megmozdítani, félek, hogy összeroskad. Apám a lottónyereményt a kecskékre költötte, anyám pedig a saját részéből vett magának egy kismotort. Ő volt az egyetlen nő a faluban, aki motorral járt a boltba. Néha kölcsönadta apámnak is, aztán együtt aludtak el. Észre sem vették, hogy a tüdejük lassan megtelik gázzal, csak feküdtek tovább egymás mellett, halálos csendben.

Dorka szerint a házat odaadhattuk volna egy szegény családnak, de ez nem ilyen egyszerű. Használni ő sem akarja, csak múlik az idő, lassan minden tönkremegy. A mennyezeten megjelentek az első repedések, néhány ablak kitört, a kamrába beköltöztek a darazsak. A kanapé viszont még mindig puhán rugózik alattam. Nem veszem le a kabátomat, hideg van. Az étkezőasztalt belepi a por. Anyámat látom a tükrös szekrényben, ahogy elsimítja magán a ruhát, megigazítja a redőket. Apám noszogatja. Néha eljövök ide, hogy emlékezzek, hogy kitisztítsam a fejemet. A házban megállt az idő. Együtt vacsorázunk, körbeüljük az asztalt, Dorka csámcsog, anyám rászól, apám újságot olvas. Mindenki itt van. Észreveszek valamit a tükrös szekrény mögött. A sárga hulahoppkarika az. Dorkának vettük ajándékba, de amikor kipróbáltam, rögtön feldöntöttem vele a karácsonyfát. Porrá zúztam néhány csillogó dísz és egy zacskó habcsókot. Dorka a hasát fogta a nevetéstől, Csilla csak leroskadt a kanapéra, és a semmibe bámult.

Elhúzom a függönyt. Mintha ma nem akarna feljönni a nap. Füstölnek a kémények a háztetőkön. A sparhelt még megvan, végigsimítom a kezemmel a platnit. A fiók beragadt, nehezen sikerül kihúzni. Előszedek belőle néhány félig megégett papírlapot, az újság fejlécén szüleim halálának napja. Dermesztő. Megpróbálom lerázni a kezemről az újságot, de mintha rátapadna az ujjaimra. Miután lehámoztam magamról, galacsint gyúrok belőle, és eldobom, beesik a sparhelt mögé. Kinézek az ablakon, a szomszédos ház hátsó kertjében egy kapucnis alak nyomkodja a mobilját. Soha nem láttam még ezt a férfit, a szomszédban pár évente cserélődnek a lakók. Köszönünk egymásnak, de ennyi mindenkinek elég a másiktól. A szüleim jóban voltak a szomszédokkal, de engem már levegőnek néznek. Nem tudom, miért. Mintha az arcomra lenne írva valami, amiből itt senki nem kér. Fel kell hívnom a kómarészleg vezetőjét. Nemrég kaptam meg a számát, talán segít abban, hogy átszállíthassuk Dorkát. Ott berendezhetnék neki egy teljes szobát, terapeuta foglalkozna vele, minden nap tornáztatnák. Beszíjazzák egy láncos szerkezetbe, hogy könnyebben tudják mozgatni. Már nem kell sokat várni arra, hogy felébredjen.

